

Rolnummer 6058
Arrest nr. 179/2015 van 17 december 2015

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 2262*bis*, § 1, eerste en tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek, gesteld door het Hof van Beroep te Bergen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij arrest van 3 oktober 2014 in zake C.B. tegen G.D. en anderen, in aanwezigheid van de nv « Generali Belgium », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 10 oktober 2014, heeft het Hof van Beroep te Bergen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden het eerste en het tweede lid van paragraaf 1 van artikel 2262*bis* van het Burgerlijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre zij een onverantwoorde discriminatie in het leven roepen tussen :

- het slachtoffer dat het herstel vordert van de schade die werd berokkend door de fout van een geneesheer met wie het een contractuele relatie heeft,

- en het slachtoffer dat op quasidelictuele basis het herstel vordert van de schade die werd berokkend door de fout van een geneesheer met wie het geen contractuele relatie heeft ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- C.B., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. De Smet, Mr. W. Derijcke en Mr. F. de Peslin Lachert, advocaten bij de balie te Brussel;

- G.D., S.P., N.P. en S.P., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. E. Lemmens en Mr. A. Lamalle, advocaten bij de balie te Luik;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. S. Depré en Mr. E. de Lophem, advocaten bij de balie te Brussel.

Bij beschikking van 16 september 2015 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers F. Daoût en T. Merckx-Van Goey te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 14 oktober 2015 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Ingevolge het verzoek van sommige partijen om te worden gehoord, heeft het Hof bij beschikking van 14 oktober 2015 de dag van de terechtzitting bepaald op 18 november 2015.

Op de openbare terechtzitting van 18 november 2015 :

- zijn verschenen :

. Mr. W. Derijcke, advocaat bij het Hof van Cassatie, en Mr. F. de Peslin Lachert, tevens *loco* Mr. P. De Smet, voor C.B.;

. Mr. E. Kiehl, advocaat bij de balie te Luik, *loco* Mr. E. Lemmens en Mr. A. Lamalle, voor G.D., S.P., N.P. en S.P.;

. Mr. E. de Lophem, tevens *loco* Mr. S. Depré, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers F. Daoût en T. Merckx-Van Goey verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Het oorspronkelijke geschil voor de verwijzende rechter heeft betrekking op een eventuele tekortkoming die is toe te schrijven aan dokter C.B., oogarts, bij het opsporen van multiple sclerose waaraan G.D., eerste geïntimeerde voor de verwijzende rechter, thans lijdt. In 1984, 1985 en 1995 raadpleegt zij dokter C.B., appellante voor de verwijzende rechter, wegens verschillende problemen met haar zicht. In 1999 raadpleegt de eerste geïntimeerde dokter C. in diens hoedanigheid van behandelend arts. In 2002 raadpleegt zij dokter C.B. opnieuw, alsook in 2007, datum waarop zij dokter C.B. meldt dat zij aan multiple sclerose lijdt.

Bij deurwaardersexploot van 31 januari 2011 dagvaardden de geïntimeerden voor de verwijzende rechter dokter C.B. en de verzekeraar van dokter C. voor de Rechtbank van eerste aanleg te Charleroi aangezien zij menen dat een beroepsfout zou zijn begaan in het kader van de zorg die aan de eerste geïntimeerde werd verstrekt en teneinde in hoofdorde te horen zeggen dat de aansprakelijkheid van dokter C.B. en van de verzekerde van de nv « Generali Belgium » is vastgesteld in zoverre de door die laatstgenoemden verleende zorg niet volgens de regels van de kunst werd verstrekt. Het was eveneens de bedoeling hen provisioneel veroordeeld te zien tot het betalen van een bedrag van één euro en dat daarbij voor het overige een arts-deskundige werd aangewezen.

Bij vonnis van 20 maart 2013 verklaart de eerste rechter de vorderingen ontvankelijk en wijst hij, alvorens recht te doen over de grond ervan, professor L. V.C. als neuroloog-deskundige aan.

C.B. stelt hoger beroep in tegen het vonnis aangezien zij van mening is dat de eerste rechter ten onrechte had beslist om het verzoek van de geïntimeerden in te willigen door een deskundige aan te wijzen die ermee is belast het bestaan van een eventuele tekortkoming te haren laste te onderzoeken. Volgens C.B. moest de vordering verjaard worden verklaard op grond van artikel 2262*bis*, § 1, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek.

De verwijzende rechter stelt het Hof een vraag over het verschil in behandeling dat bestaat tussen de slachtoffers van een medische fout naargelang zij hun vordering op de contractuele of buitencontractuele aansprakelijkheid baseren om het herstel van hun schade te verkrijgen.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. In zijn memorie identificeert de Ministerraad de in de prejudiciële vraag beoogde categorieën van personen als volgt : enerzijds, het slachtoffer dat het herstel vordert van de schade die werd berokkend door de fout van een arts met wie het een contractuele relatie heeft en, anderzijds, het slachtoffer dat op quasidelictuele basis het herstel vordert van de schade die werd berokkend door de fout van een arts met wie het geen contractuele relatie heeft. Steunend op het arrest nr. 164/2014 van het Hof van 6 november 2014, besluit de Ministerraad dat de te dezen in de prejudiciële vraag geïdentificeerde categorieën van personen vergelijkbaar zijn.

Volgens de Ministerraad is het criterium dat het mogelijk maakt beide categorieën van elkaar te onderscheiden, een objectief criterium. Het verschil in behandeling is tweevoudig. De duur van de verjaringstermijn en het aanvangspunt van die termijn variëren immers naargelang de aansprakelijkheidsvordering

op een contractuele of quasidelictuele fout is gebaseerd. Volgens de Ministerraad is een dergelijk verschil in behandeling op zich niet discriminerend. Hij baseert zich op de arresten nrs. 13/97 en 164/2014 van het Hof.

A.1.2. Voor het overige voert de Ministerraad aan dat de vraag niet relevant is voor de oplossing van het aan de verwijzende rechter voorgelegde geschil. Uit de motieven van het verwijzingsarrest blijkt immers dat de grond van de aansprakelijkheidsvordering niet op definitieve wijze is vastgesteld. De Ministerraad voegt eraan toe dat in de rechtspraak en in de rechtsleer in werkelijkheid wordt geoordeeld dat de aansprakelijkheid van de arts, behoudens uitzondering, op algemene wijze vanuit contractueel oogpunt en vanuit quasidelictueel oogpunt kan worden onderzocht. De toepassing van de ene of de andere regeling vloeit enkel voort uit de keuze van het slachtoffer om zijn vordering op de quasidelictuele of contractuele aansprakelijkheid van de arts te baseren.

A.1.3. De Ministerraad verzoekt het Hof een verzoenende interpretatie aan te nemen zoals het in zijn arrest nr. 150/2012 van 13 december 2012 met betrekking tot de aansprakelijkheid van de notaris heeft gedaan. Er zou dan ook moeten worden geoordeeld dat de aansprakelijkheid van de arts steeds vanuit contractueel of aquiliaans oogpunt kan worden overwogen, hetgeen het aangeklaagde verschil in behandeling zou doen verdwijnen.

A.2.1. In hun memorie verzoeken de geïntimeerde partijen voor de verwijzende rechter de prejudiciële vraag bevestigend te beantwoorden.

Volgens hen bevinden de slachtoffers die op contractuele basis voor de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde het herstel vorderen van schade die werd berokkend door de fout van een arts, zich in een situatie die vergelijkbaar is met die van de slachtoffers die in rechte treden op grond van de quasidelictuele aansprakelijkheid van de arts. Zij preciseren dat de keuze tussen de contractuele vordering en de aquiliaanse vordering in de rechtspraak van het Hof van Cassatie trouwens wordt toegestaan zodra de aan de contractant verweten tekortkoming het voorwerp van een strafvordering uitmaakt, hetgeen te dezen het geval zou kunnen zijn.

De geïntimeerde partijen voor de verwijzende rechter beklemtonen dat de personen die de gevolgen van een door een arts begane beroepsfout ondergaan, over een verschillende termijn beschikken om in rechte te treden naargelang de vordering op de contractuele of quasidelictuele aansprakelijkheid van de arts is gebaseerd. In beide gevallen worden hem echter soortgelijke deontologische verplichtingen opgelegd als tegenprestatie voor het vertrouwen dat hem door het publiek wordt gegeven wegens zijn bijzondere kennis. Niets zou dan ook verantwoordend dat de personen die het slachtoffer zijn van een medische fout, over een langere of minder lange termijn beschikken om de aansprakelijkheid van hun arts in het geding te brengen naar gelang van het kader waarin zij in rechte treden.

A.2.2. De geïntimeerde partijen voor de verwijzende rechter verzoeken het Hof een redenering aan te nemen die soortgelijk is aan die welke het in zijn arrest nr. 150/2012 van 13 december 2012 en in zijn arrest nr. 164/2014 van 6 november 2014 heeft aangenomen.

A.3.1. In haar memorie brengt de appellante voor de verwijzende rechter de inzake verjaring toepasselijke beginselen met betrekking tot de contractuele en quasidelictuele vorderingen in herinnering. Zij onderzoekt vervolgens de beginselen die de contractuele aansprakelijkheid van de geneesheren regelen. Zij voert aan dat het vaststaat dat tussen de arts en de patiënt een medische overeenkomst wordt gesloten die op een wilsovereenstemming tussen de partijen is gebaseerd : enerzijds, de arts die zich ertoe verplicht raad te geven en, anderzijds, de patiënt die zich ertoe verbindt de erelonen te betalen. De verbintenissen die die contractuele verplichting afbakenen, zijn in beginsel middelenverbintenissen. Het in het geding brengen van de aansprakelijkheid van de arts vereist dan ook dat het bestaan van drie voorwaarden wordt bewezen : een fout, een oorzakelijk verband en schade.

De buitencontractuele aansprakelijkheid van de geneesheren zou enkel bestaan in een aantal gevallen die zich met name voordoen wanneer er geen overeenkomst is. Zulks zou het geval kunnen zijn in de pre- en postcontractuele fases. Het zou bijvoorbeeld gaan om gevallen waarin een arts weigert om een patiënt te verzorgen die hem is komen raadplegen en om gevallen waarin hij zijn postcontractuele informatieplicht niet nakomt nadat de medische overeenkomst is uitgevoerd. Zulks zou eveneens het geval zijn wanneer het onmogelijk is om een overeenkomst te sluiten, bijvoorbeeld in het geval waarin de patiënt bewusteloos is of aan een zware vorm van seniliteit lijdt. De arts zou ook buitencontractueel aansprakelijk kunnen worden gesteld wanneer de overeenkomst nietig is omdat een of meer voorwaarden voor de geldigheid van overeenkomsten ontbreken. Hetzelfde zou gelden wanneer de benadeelde patiënt geen partij is bij de overeenkomst of nog wanneer de schade niet uit het niet uitvoeren van de overeenkomst voortvloeit. Uit die overwegingen zou volgen dat de medische aansprakelijkheid in de regel contractueel is.

A.3.2. De appellante voor de verwijzende rechter beklemtoont dat sommige auteurs soms hebben aangevoerd dat geen enkel onderscheid moest worden gemaakt aangezien de relatie arts-patiënt, volgens hen, niet als contractueel kon worden aangemerkt, met name gelet op de herroepingsmogelijkheid van de arts. Die overweging zou echter niet kunnen worden aangenomen aangezien het recht op herroeping van de patiënt door de arts in essentie voortvloeit uit het recht op zijn fysieke integriteit.

A.3.3. De appellante voor de verwijzende rechter beklemtoont eveneens dat overeenkomstig artikel 2262*bis* van het Burgerlijk Wetboek op die twee categorieën van situaties twee onderscheiden verjaringsregelingen worden toegepast. Dat zou daarom geen onverantwoorde discriminatie ten aanzien van de patiënten in het leven roepen. Wanneer de patiënt de mogelijkheid heeft gehad zijn toestemming te geven en een keuze te maken bij de selectie van zijn arts, zou zijn situatie ten aanzien van het bestaan van schade die uit een medische fout voortvloeit, immers verschillen van die waarin een dergelijke mogelijkheid hem niet wordt geboden. In de verjaringsregeling waarin bij artikel 2262*bis* van het Burgerlijk Wetboek is voorzien, zou op adequate wijze rekening worden gehouden met het verschil dat bestaat tussen een contractuele medische relatie en een buitencontractuele medische relatie.

De maatregel zou eveneens evenredig zijn ten aanzien van het nagestreefde doel. Door, enerzijds, een relatief lange duur van tien jaar vast te stellen voor de verjaring van vorderingen tussen personen die hebben beslist om zich in een contractueel kader te verbinden en, anderzijds, een kortere duur waarvan het aanvangspunt echter kan worden uitgesteld tussen personen die niet ervoor hebben gekozen een contractuele relatie aan te gaan, zou de wetgever immers een evenwichtige en evenredig verantwoorde oplossing hebben aangenomen. Er zou geen aanleiding bestaan om de door het Hof in zijn arrest nr. 150/2012 aangenomen oplossing over te nemen aangezien de keuze van de zorgverstrekker, inzake medische aansprakelijkheid, niet altijd bestaat. Dat arrest zou ook van dien aard zijn dat daarin wordt bevestigd dat het niet mogelijk is te oordelen dat een van de verjaringstermijnen van artikel 2262*bis* van het Burgerlijk Wetboek, ongeacht of die tien- of vijfjarig is, gunstiger zou zijn dan de andere.

A.4.1. In hun memorie van antwoord voeren de geïntimeerde partijen voor de verwijzende rechter aan dat het argument van de Ministerraad met betrekking tot de relevantie van de prejudiciële vraag niet in overeenstemming is met de rechtspraak van het Hof van Cassatie volgens welke de keuze tussen de contractuele vordering en de aquiliaanse vordering enkel mogelijk is indien de aan de contractanten verweten tekortkoming een strafrechtelijk misdrijf uitmaakt. De prejudiciële vraag zou dus van belang zijn voor alle andere gevallen, waaronder het onderhavige geval.

A.4.2. Volgens de geïntimeerden voor de verwijzende rechter lijkt het feit waardoor de door de eerste geïntimeerde geleden schade is veroorzaakt, niet te kunnen worden gelijkgesteld met een strafrechtelijk misdrijf in de zin van de artikelen 418 en 420 van het Strafwetboek. De verwijzende rechter zou dan ook kunnen beslissen dat de eerste geïntimeerde voor de verwijzende rechter enkel over een contractuele vordering beschikt. Het tussen de contractuele en buitencontractuele vorderingen gemaakte verschil in behandeling zou evenwel discriminerend blijken te zijn ten aanzien van de personen die een contractuele relatie hebben met de arts die een fout heeft begaan, aangezien hun vordering verjaard zou kunnen worden verklaard vooraleer zij kennis hebben gekregen van hun schade. De prejudiciële vraag zou dan ook relevant zijn en nuttig voor de oplossing van het geschil. De omgekeerde stelling zou enkel juist zijn indien de verwijzende rechter reeds een beslissing had genomen en had geoordeeld dat de geïntimeerde voor de verwijzende rechter geen contractuele relatie met haar arts had waardoor zij aldus over een termijn van vijf jaar vanaf de kennisneming van haar schade kon beschikken.

A.4.3. Er zou nog moeten worden vastgesteld dat noch de appellante voor de verwijzende rechter, noch de Ministerraad het mogelijke bestaan van twee soorten van relaties - contractueel of buitencontractueel - tussen een arts en zijn patiënt betwisten. De regels betreffende de verjaringstermijnen inzake overeenkomsten zouden buitensporige gevolgen hebben in zoverre zij aan bepaalde patiënten elke mogelijkheid zouden ontzeggen om hun vordering op nuttige wijze in te stellen. Dat zou trouwens de redenering zijn die door het Hof in zijn arrest nr. 164/2014 is gevolgd. Dat zou eveneens de redenering zijn die door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is gevolgd in een arrest van 11 maart 2014 met betrekking tot de verjaringsregels waarin in het Zwitserse recht is voorzien (zaak *Howald Moor en anderen t. Zwitserland*).

A.4.4. De geïntimeerde partijen voor de verwijzende rechter besluiten dat, hoewel de partijen bij een overeenkomst in de regel kennis krijgen van hun vorderingsrecht op het ogenblik dat het ontstaat, zulks niet noodzakelijk het geval is voor de patiënt die met zijn arts een overeenkomst sluit. In die mate zou het betwiste verschil in behandeling niet redelijk verantwoord zijn. Zulks zou des te meer gelden daar het niet mogelijk is om bij

overeenkomst te voorzien in de datum waarop schade zich voordoet of waarop kennis ervan wordt genomen. De prejudiciële vraag zou dan ook bevestigend moeten worden beantwoord.

A.5.1. De appellante voor de verwijzende rechter doet gelden dat de argumentatie van de geïntimeerden berust op de verkeerde veronderstelling dat de patiënten hun arts steeds kiezen, zodat zij zich in identieke situaties zouden bevinden, los van het al dan niet contractuele karakter van de relatie die hen verbindt.

In een aantal gevallen zijn het echter de omstandigheden die de arts en de patiënt aan elkaar zouden opdringen. De toestemmingsvoorwaarden zouden dan ook de toepasselijke regeling bepalen, waardoor zou kunnen worden beweerd dat de patiënten zich niet in identieke situaties bevinden naargelang zij zich in een contractuele of quasidelictuele rechtsverhouding bevinden. Die vaststelling zou geenszins worden ontkracht door de arresten nrs. 150/2012 en 164/2014 van het Hof. In de bij artikel 2262*bis* van het Burgerlijk Wetboek bedoelde regeling zou op adequate wijze rekening worden gehouden met die verschillende situaties.

A.5.2. De appellante voor de verwijzende rechter voert eveneens aan dat de situatie van de patiënt van een arts die een foute diagnose zou hebben gesteld, niet op nuttige wijze zou kunnen worden vergeleken met het geval waarin niemand een fout heeft begaan maar waarin een symptoom pas opduikt na het verstrijken van de verjaringstermijn. De appellante voor de verwijzende rechter verwijst naar het arrest *Howald Moor en anderen* t. Zwitserland, dat op 11 maart 2014 door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is gewezen.

A.5.3. De stelling van de Ministerraad zou op twee verkeerde uitgangspunten zijn gebaseerd : enerzijds, het uitgangspunt volgens hetwelk de twee geïdentificeerde categorieën van personen vergelijkbaar zouden zijn, zodat de oplossing van het arrest nr. 150/2012 naar analogie zou kunnen worden aangenomen, en, anderzijds, dat volgens hetwelk het een patiënt steeds vrij zou staan, behoudens enkele uitzonderingen, zich zowel op de contractuele als op de buitencontractuele aansprakelijkheid van zijn arts te beroepen.

A.5.4. De appellante voor de verwijzende rechter voegt eraan toe dat niet kan worden besloten dat elke beroepsfout van de arts een strafrechtelijk misdrijf uitmaakt. Enkel in het geval waarin een strafrechtelijke fout te zijnen aanzien zou zijn erkend, zou een vordering met een aquiliaanse grondslag kunnen worden overwogen.

- B -

B.1.1. Aan het Hof wordt een vraag gesteld over de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het eerste en tweede lid van artikel 2262*bis*, § 1, van het Burgerlijk Wetboek, dat bepaalt :

« Alle persoonlijke rechtsovereenkomsten verjaren door verloop van tien jaar.

In afwijking van het eerste lid verjaren alle rechtsovereenkomsten tot vergoeding van schade op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid door verloop van vijf jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwarende omstandigheden en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon.

De in het tweede lid vermelde vorderingen verjaren in ieder geval door verloop van twintig jaar vanaf de dag volgend op die waarop het feit waardoor de schade is veroorzaakt, zich heeft voorgedaan ».

B.1.2. Het geschil voor de verwijzende rechter heeft betrekking op een beroepsfout die twee geneesheren wordt aangerekend in het kader van de zorg die zij aan een patiënte hebben verstrekt.

Aan het Hof wordt een vraag gesteld over het verschil in behandeling, wat de verjaringstermijnen betreft, dat bestaat tussen het slachtoffer dat het herstel vordert van de schade die werd berokkend door de fout van een arts met wie het een contractuele relatie heeft, en het slachtoffer dat op quasidelictuele basis het herstel vordert van de schade die werd berokkend door de fout van een arts met wie het geen contractuele relatie heeft.

B.2. De Ministerraad voert aan dat de prejudiciële vraag niet relevant is voor de oplossing van het aan de verwijzende rechter voorgelegde geschil aangezien die laatste de kwestie van de grond van de voor hem gebrachte aansprakelijkheidsvordering niet op definitieve wijze zou hebben beslecht. De verwijzende rechter geeft immers aan dat, hoewel de keuze tussen de contractuele vordering en de aquiliaanse vordering in de rechtspraak van het Hof van Cassatie wordt toegestaan zodra de aan de contractant verweten tekortkoming een strafrechtelijk misdrijf uitmaakt, er zou moeten worden gedebatteerd over de vraag of de aan de appellante verweten tekortkomingen te dezen al dan niet ook een krachtens de artikelen 418 en 420 van het Strafwetboek strafbaar gesteld gebrek aan voorzichtigheid en voorzorg zouden kunnen uitmaken.

B.3. In de regel komt het het rechtscollege dat het Hof een vraag stelt, toe na te gaan of het antwoord op de prejudiciële vraag nuttig is om het aan dat rechtscollege voorgelegde geschil te beslechten. Alleen wanneer dit klaarblijkelijk niet het geval is, kan het Hof beslissen de vraag niet te beantwoorden.

B.4.1. Zoals de verwijzende rechter vaststelt, komt er, wanneer een patiënt ervoor kiest een arts te raadplegen opdat die zijn kwaal onderzoekt en verzorgt, tussen de arts en de patiënt in beginsel een overeenkomst tot stand, zodat rechtsvorderingen tot vergoeding van schade die voortvloeit uit een tekortkoming bij het uitvoeren van de overeenkomst in beginsel steunen op de contractuele aansprakelijkheid van de arts.

B.4.2. Bij een arrest van 26 oktober 1990 heeft het Hof van Cassatie evenwel geoordeeld :

« Overwegende dat het gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, in de zin van de artikelen 418 en volgende van het Strafwetboek, overeenstemt met de nalatigheid of onvoorzichtigheid in de zin van de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek;

Dat de omstandigheid dat een strafbaar feit wordt gepleegd bij de uitvoering van een overeenkomst, aan de toepassing van de strafwet of van de regels van de uit een misdrijf voortvloeiende burgerrechtelijke aansprakelijkheid in beginsel niet in de weg staat;

Dat het arrest, nu het vaststelt dat door gebrek aan toezicht fouten zijn begaan waardoor aan de eiser *sub 3* onopzettelijk letsel is veroorzaakt, en nu zulke feiten noodzakelijk overeenstemmen met het misdrijf van onopzettelijk veroorzaken van slagen en verwondingen, niet wettig heeft kunnen beslissen dat te dezen alleen de contractuele aansprakelijkheid ter sprake kon komen;

Wat het tweede onderdeel betreft :

Overwegende dat schade waarvan de veroorzaking strafbaar is gesteld, niet als alleen maar contractuele schade kan worden aangemerkt op de enkele grond dat zij eveneens is veroorzaakt door de gebrekkige uitvoering van een bij overeenkomst aangegane verbintenis om voor de veiligheid van de getroffene in te staan » (Cass., 26 oktober 1990, *Arr. Cass.*, 1990-1991, nr. 110).

B.4.3. Daaruit blijkt - zoals de verwijzende rechter ook vaststelt - dat wanneer bij de uitvoering van een medische overeenkomst een strafbaar feit wordt gepleegd in de zin van de artikelen 418 en 420 van het Strafwetboek, de rechter niet wettig kan beslissen dat alleen de contractuele aansprakelijkheid ter sprake kan komen. Dit brengt met zich mee dat het slachtoffer van een beweerde medische fout in die omstandigheden zijn rechtsvordering tot vergoeding van de schade zowel kan baseren op de contractuele als op de buitencontractuele aansprakelijkheid van de arts.

B.5.1. Aangezien het slachtoffer van een tekortkoming van een arts, met wie hij een contractuele relatie heeft, in de omstandigheden omschreven in het voormelde arrest van het Hof van Cassatie de keuze heeft om zijn vordering tot herstel van de schade te baseren op de contractuele, dan wel de buitencontractuele aansprakelijkheid van de arts, roept de in het geding zijnde bepaling, wat de verjaring van de rechtsvordering betreft, ten aanzien van het slachtoffer niet het in de prejudiciële vraag beschreven verschil in behandeling in het leven.

B.5.2. Wanneer te dezen de verwijzende rechter van oordeel zou zijn dat de fout van de arts met wie de patiënt een contractuele relatie heeft, tevens een strafrechtelijk misdrijf

uitmaakt, zou het antwoord op de prejudiciële vraag bijgevolg klaarblijkelijk niet nuttig kunnen zijn om het aan dat rechtscollege voorgelegde geschil te beslechten.

B.5.3. Daaruit volgt dat, zolang het verwijzende rechtscollege de vraag of de aan de appellante verweten tekortkoming al dan niet een bij de artikelen 418 en 420 van het Strafwetboek bestraft misdrijf uitmaakt, niet heeft beslecht, het Hof niet in staat is te beoordelen of het antwoord op die prejudiciële vraag klaarblijkelijk nuttig is om het geschil dat hangende is voor het verwijzende rechtscollege te beslechten.

B.6.1. Zoals de prejudiciële vraag is gesteld, heeft zij ook nadere precisering. De verwijzende rechter ondervraagt het Hof over het eerste en het tweede lid van artikel 2262*bis*, § 1, van het Burgerlijk Wetboek in zoverre zij een verschil in behandeling in het leven roepen tussen het slachtoffer dat het herstel vordert van de schade die werd berokkend door de fout van een arts met wie het een contractuele relatie heeft, en het slachtoffer dat op quasidelictuele basis het herstel vordert van een dergelijke schade.

B.6.2. De verjaring van de vordering wegens buitencontractuele aansprakelijkheid wordt evenwel niet uitsluitend geregeld in het tweede lid, maar eveneens in het derde lid van artikel 2262*bis* van het Burgerlijk Wetboek, dat er onlosmakelijk mee is verbonden.

B.6.3. Tussen de verjaringstermijn bij contractuele aansprakelijkheid en die bij buitencontractuele aansprakelijkheid bestaan er in meerdere opzichten verschillen. In de eerste plaats verschilt de absolute verjaringstermijn, die in het eerste geval tien jaar bedraagt en in het tweede geval twintig jaar. Bovendien bestaat enkel bij een vordering wegens quasidelictuele aansprakelijkheid een relatieve verjaringstermijn, die korter is dan de absolute verjaringstermijn, doch die pas aanvangt wanneer het slachtoffer kennis heeft van de schade en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon.

B.6.4. Opdat het Hof de prejudiciële vraag kan beantwoorden, dient de verwijzende rechter derhalve nader te preciseren in welk opzicht het verschil in behandeling waarover hij het Hof ondervraagt volgens hem niet bestaanbaar zou zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De prejudiciële vraag behoeft geen antwoord.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 17 december 2015.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

J. Spreutels